

Supka Magdolna életrajza

Supka Magdolna (B. Supka Magdolna, Bényiné Supka Magdolna, Supka Manna) Budapesten született 1914. augusztus 3-án, a Supka család második gyermekeként. Édesanyja Gere Gizella (1887–1966), édesapja dr. Supka Géza (1883–1956) régész, művészettörténész.

1919-ben Supka Géza Bécsbe emigrált, ahová a család is követte; 1920-ban tértek vissza Budapestre, s költöztek be a XI. kerületi, akkoriban Lenke, ma Bocskai út 23–25. számú házba, ahol Supka Magdolna haláláig élt.

1920-tól egy Tigris utcai haladó szellemű, koedukált magán-elemiiskolába járt, 1924 és 1932 között középiskolai tanulmányait a Veres Pálné Gimnáziumban végezte. Édesapja kívánságára gimnáziumi és egyetemi évei alatt inasként, később segédként ékszerézmesterséget tanult: 1933-ban Bruchsteiner ékszerész Vilmos császár utcai műhelyében ékszerészsegéd-oklevelet kapott.

1932-től a budapesti Pázmány Péter Tudományegyetem Bölcsészeti Karának hallgatója német–olasz–művészettörténet szakon. A gyakorlóév után, 1937-ben német és olasz nyelvből középiskolai tanári oklevelet, 1938-ban A magyar úrhímzés című disszertációjával a Pázmány Péter Tudományegyetemen doktorátust, majd 1971-ben a művészettörténet kandidátusa címet szerzett.

1938-ban házasságot kötött Féja Géza íróval, akitől 1943-ban vált el.

1939-ben a Színművészeti és Filmművészeti Kamara felvette gyakorlatosainak névjegyzékébe, 1940-ben a Színművészeti Kamara előadóművész tagjai sorába iktatta. Mindeközben színészetet tanult. 1941-ben a Pódium Írók Kabarészínházához szerződött és a Pegazus Filmvállalatnál dolgozott.

1943 és 1954 között a Székesfővárosi Múzeumok, majd a Budapesti Történeti Múzeum Újkori Osztályának muzeológusa volt: kezdetben napidíjas hivatalnokként, majd tudományos kutatóként dolgozott.

1946-tól Ágh Magdolna és Tatár Magdolna néven publikált, elsősorban a Világ című lapban.

1948 tavaszán ösztöndíjjal több hónapos olaszországi utazáson vett részt.

1951-ben házasságot kötött Bényi László (1909–2004) festőművésszel, és megszületett leánya, Bényi Eszter. 1954 és 1957 között az MTA Művészettörténeti Dokumentációs Központ munkatársa volt, 1957-től 1981-es nyugdíjazásáig a Magyar Nemzeti Galéria tudományos főmunkatársa.

1960-tól az AICA, 1994-től a Magyar Művészeti Akadémia tagja. 1998-ban a Magyar Képzőművészeti Főiskola díszdoktorává avatta, Gyula városa pedig díszpolgárává.

1981-ben elnyerte a Magyar Népköztársaság Művészeti Alapjának művészeti írói nagydíját. 1984-ben a Munka Érdemrend arany fokozatát nyerte el, 1994-ben Széchenyi-díjat kapott, 2000-ben a Magyar Köztársasági Érdemrend középkeresztjével, 2005-ben Köztársasági Érdeméremmel tüntették ki, valamint Madách-díjat kapott.

2005. november 10-én hunyt el Budapesten.

Kutatási területe a XX. századi és a kortárs magyar művészetre terjedt ki. Pályafutása során rendkívül sokat tett a kortárs grafika megismertetéséért, a magyar grafika aranykorának megteremtéséért.

Művészettörténeti jelentőségű kiállítások kezdeményezője, szervezője és rendezője, monográfiák és tanulmányok, katalógusbevezetők írója volt. Szakmai munkájának egyik legfontosabb szegmense a mellőzött, elfeledett mesterek (Aba-Novák Vilmos, Tóth Menyhért, Gadányi Jenő, Kohán György, Szalay Lajos, Szabó Vladimir stb.) életművének feltárása, művészettörténeti helyének és jelentőségének kijelölése.

Halála után, 2006-ban emléktáblát helyeztek el egykori lakóházának falán, Budapesten. (Madarassy István alkotása.)

2006 óta minden évben a T-Art Alapítvány Supka Manna-emlékdíjat ad ki (2006: Bráda Tibor; 2007: Wehner Tibor; 2008: Sipos Mihály; 2009: Gulyás János; 2010: Gaál József; 2011: Kugler Flórián; 2012: Márkus István; 2013: Sulyok Gabriella; 2014: Shah Gabriella és Shah Timor).